

Максим Солодовник

Забігаючи на край ночі

[частина перша]

Перед вами – перша частина третьої поетичної збірки автора. Ідейно, естетично та стилістично продовжуючи лінію попередньої творчості, книжка водночас містить деякі нові моменти, помітні уважному читачеві.

Три стислі цикли поезій і традиційний вже бонус із поетичними перекладами улюблених авторів, без якого картина була б не такою багатою.

У центрі авторської уваги тут – усе, що пов'язане з підкреслено несучасним, приреченим, романтичним коханням і трагізмом екзистенційної та мілітарної боротьби.

Читач неодноразово згадає про те, що далеко не всі історії у підмісячній світі мають щасливий фінал, але одержить шанс стати ще відчайдушнішим, адже все справжнє неодмінно приносить свої плоди.

Усі права застережено.

Заборонено відтворювати будь-яку частину цього видання без письмового дозволу автора.

В дизайні обкладинки використано картину «Death and the Maiden» данського фотохудожника Emil Schildt.

© Максим Солодовник, поезії, переклади, 2013 – 2017

© Meridian Czernowitz, портретне фото автора, 2016

© Eisenturm, 2017, 2018

Довідка про автора :

Народився 21 серпня 1986 року в м. Полтава.
Лавреат літературного конкурсу київського видавництва "Смолоскип"
(2008). Лавреат перекладацького конкурсу METAPHORA (2016) за
переклади поезій Георга Гайма.

Видав дві книжки поезій : «...голоси подорожніх у сутінкових довгих
алеях...» (Смолоскип, 2009), «Концерт для єдиної слухачки» (Eisenturm,
2014), а також книжку вибраного за перші 10 років творчості "MORE
NEWS FROM NOWHERE" (Eisenturm, 2014).

Перекладає з німецької поезію та прозу.
Лідер даркфолк-проекту ABENDLAND.
Також відомий як музичний оглядач.

МАКСИМ СОЛОДОВНИК

ЗАБІГАЮЧИ НА КРАЙ НОЧІ

[третя збірка поезій та перекладів]

ЧАСТИНА ПЕРША

видання друге (А5-версія)

Eisenturm
Полтава
2018

ЗМІСТ:

СМЕРТЬ БОЇТЬСЯ МОЛОДИХ (цикл, 2014):

Ars Poetica	08
Порт	09
Забігаючи на край ночі	10
Трансмісія пристрасті	11
After love	12
Холодний смак	13
Ландшафт і ми	14
Смерть боїться молодих	15
Homo solus	16

НЕВИДИМИЙ ТЕЛЕСКОП (цикл, 2014 – 2015):

Невидимий телескоп	18
Dead End Party	19
No Fate	20
До першого спалаху	21
На Східному фронті	22
Без дублів	23
Reset	25
Завжди	27

КРІОЛІРИКА (цикл, 2015 – 2017):

Кріолірика	29
Субота	30
Ідеальна тиша	31
Музі	32
Автовідповідач	33
Нам, безутішним	34

ПЕРЕКЛАДИ (2013 – 2017):

Герман Гессе (з німецької)

Гори вночі / Berge in der Nacht 36

Георг Тракль (з німецької)

Abendland 37

Сутінки духу / Geistliche Dämmerung 39

Літо / Sommer 40

Дитинство / Kindheit 41

Вечір у Лансі / Abend in Lans 42

Ввечері моє серце... / Zu Abend mein Herz 43

На болоті / Am Moor 44

Нічна пісня / Nachtlied 45

Мандрівник / Der Wanderer 46

На схилі літа / Sommersneige 47

Година скорботи / Stunde des Grams 48

Сонце / Die Sonne 49

Іванні / An Johanna 50

Der Golem (з російської)

Сонце мертвих 52

Андрій ‘Dolphin’ Лусіков (з російської)

Душа 53

Art is a sublime mission, which demands fanaticism.

Laibach, 1983

СМЕРТЬ БОЇТЬСЯ МОЛОДИХ

(цикл, 2014)

ARS POETICA

То час найперших сповідей і змов.
То наш привілей –
прориватись за межі дозволених сенсів.
І там, на зворотньому боці крику,
де вічно клубочиться концентрований страх,
плекати силу бути всім на світі –
на сипучому березі найкращої річки
у мандрах досвітніх найдивовижніших снів;
і в темних проваллях емоцій –
на морозі, серед бурі та холоднечі,
де від нас нам немає втечі.

Перед прірвою слів – чорна моя коловерть.
Як той, хто в темінь вбравсь неначе в тогу,
відчуваю свою порожнечу – на видих і вдих.

Тому мої музи ходять у камуфляжі –
погляд їхній холодний і дикий,
співають приблизно так:

Ми бачимо нерівний обрій,
у який нестерпно хотілося крикнути.
За сотню років мало що може змінитись по-справжньому –
Фенрір так само норовить зірватися з цепу.
Дежавю – то лиш сонячний зайчик
на стінах порожніх реанімацій у присмеркових містах.
Щохвилини ми мінімось легкістю й сумом.
І непохитна віра – наш єдиний мотор.

ПОРТ

У нейтральних водах невимовності
з роками дедалі більше зникає всякого;
короткі ночі не приносять розради,
хронічно бракує правильної компанії,
а те, що діється поруч – суцільний сюр або фарс.

У моменти такі найважливіше –
не втратити внутрішній темп,
не скиснути від цієї статки,
взяти квиток на поїзд,
який понесе нас обох в далечінь,
немов бойовий дракон.

Висадившись на прохолодний перон,
багато годин гуляли малознайомим містом.

Що було в цьому дні?
Вітер весняний у верховіттях каштанів,
натовпи ультрас із барабанами і прапорами,
хорові співи, пиво місцевих пабів.

– Як ти собі уявляєш наше майбутнє?

– Щастя зовсім не в щасті.
У наших душах можна плавити сталь,
тож усе буде добре або справедливо.

І ти смієшся – голосно і зухвало –
знаючи, що не можна нічого сприймати всерйоз,
доки є сили для бою.
Знаєш, тут надто швидко усе забувають.

І апельсиновий відблиск світила
додає божевільного тембру
гавані і кораблям.

ЗАБІГАЮЧИ НА КРАЙ НОЧІ

Забігаючи на край ночі,
туди, де на нас ніхто не чекає,
відчуваєш протяги,
які по собі залишають полеглі
у цьому світі,
де духи диких степових трав
невідступно крокують поруч,
мов наші тіні.

Того літа, пташко моя,
ми були невичерпними,
і, забігаючи на край ночі,
лунко сміялись,
втомившись від поцілунків.

Пам'ять, що нам застається,
хочемо того чи ні –
важчає з кожним роком.
Десь в глибині, у мені
все ще живе твій запах.
У зовсім іншому літі –
сам-один я на краю ночі,
серед диких степових трав.

ТРАНСМІСІЯ ПРИСТРАСТІ

Знаєш, ми не бачились вже дуже давно.
І ти десь там, де у персональному вакуумі минають роки –
тріска мала у глобальному вогнищі часу.

Сонце зайшло за дахи, закотилось іржавою кулею,
і в байдужому світі я далі співаю свої пісні.

Майбутнє туманне, і так багато позаду...
Трансмiсія пристрастi, укотре перепрошита
в систему твоїх сонних рухів, –
як незабутній приватний епос,
що нібито вже не болить.

А зараз між нами – зовсім не географія з її кілометрами;
Ми рухаємось паралельними
просторами і стежками,
забувши навіть про листування.
Фінал романтичних історій – це часто взаємне мовчання.
Без жодних відблисків і відлунь.

▣▣▣

AFTER LOVE

В душі – лише аварійне світло.
На обрії – кілька відтінків сірого.
І навіть ти забула мене давно.
Але це не печаль, але це не зі мнов.

Осінні птахи тягнуться вдалечінь.
Мене тут переслідує непевна тінь.
За горами гори, за містом – нудний ландшафт.
Виш'ємо з лихом сьогодні на брудершафт.

Але це не печаль, але це не зі мною.
Світло забуте – шифр тонкий, відгомін.
Там, де були колись ми –
Обрії тануть у теплій пітьмі.

ХОЛОДНИЙ СМАК

Темрява вертається в серце, на круги своя...

Олег Лишега

По всіх пристрастях і снах –
розмов колишніх вибілено тон.
Я дивлюся на тебе
очима без жодної
краплі хмелю.

Похилена безмрійно голова,
ковток алкоголю – аби жах не так млоїв.
Позаочі – у пошуках сну та достатку,
крізь натовпи дрімотні пролітаєш,
утомно несучи свій хід.

У холодних вогнях недалеких вокзалів
запеклася потвора–нудьга
та її герметичні відлуння.

Ця ізоляція позбавить більшості ілюзій,
тож я і далі день у день мовчу.

ЛАНДШАФТ І МИ

Поки ми вдивлялися у свої мерехтливі екрани,
виїжджали кудись надовго,
спали у своїх і готельних ліжках
по різних містах цього шаленого світу,
кохалися у поезії і говорили мертвими мовами, –
тутешній ландшафт зазнавав неухильних змін.

Прийшовши сюди років так через десять,
Ти вклякаєш, заскочений масштабом метаморфоз.
На позір усе як раніше, але –
хаці майже цілком тепер поглинають давню дорогу,
новими будинками
радикально змінена геометрія горизонтів,
дерева – ті, що не зникли під тиском часу –
чітко свідчать про те, що ти вже майже забув.
І це одна із причин не залишати
ніколи надовго рідні тобі дерева.

Жовтневим димом тягне з близьких ярів,
долинають непевні, розмиті звуки...

А вона? Що ж вона нині?
Все ще пише листи мені –
зворушливі й милі –
пише і витирає,
пише
і витирає...

СМЕРТЬ БОЇТЬСЯ МОЛОДИХ

Найбільш солодке те, що не збулося —
саме воно провідує наші самотні сни,
лишаючи разом з невидимим шрамом
на внутрішній стороні серця
якусь нетутешню радість
від цього знання.

Я впевнений, що їй все одно —
що я пишу і навіщо.
З віком зовсім спокійно сприймаєш думку,
що деякі люди присутні в твоєму житті
лиш непевним пунктиром чи віртуально.

Але смерть боїться молодих,
проходячи густими весняними сутінками
повз портові склади,
бурмочучи з докором ніби сама до себе :

— Боїшся — не роби. Робиш — не бійся.

📄📄📄

HOMO SOLUS

Я бреду довгим безлюдним пляжем —
тихий шурхіт піску, зорі над морем,
запахи осені.

Залишивши друзів і ворогів геть далеко,
я згадую декого з них поіменно —
жовтуваті слайди минулого
змішуються з присмаком віскі,
який обпікає губи.

Сплячі тутешні нічого не знають
про довгий шлях з півночі
аж до пустельних оаз...
і назад.

Стрімкий вітер,
вирвавшись із темниці ночі,
шепоче мені про свободу.

▣▣▣

НЕВИДИМИЙ ТЕЛЕСКОП

(цикл, 2014 - 2015)

НЕВИДИМИЙ ТЕЛЕСКОП

*Хорошо ли, серьезно ли
Здесь сидеть одному под звездами?*

Ольга Пулатова

Пізня осінь в лісах і полях.
Шурхіт листя по присмеркових верандах.
Поодинокі вогні
на суворій палітрі тутешнього вечора.
Напої, які проганяють небажані страхи,
й розмови, що раптом мовкнуть.

Дивися крізь свій невидимий телескоп —
попри час, який завжди тікає від нас,
попри пасток тепло і скрадливий шепіт спокус, —
зіркам краще відомо, де правда, а де отрута.

DEAD END PARTY

Українські міста, що створені були для молодих і рухливих, – там, де буйна конюшина пробивається крізь бетонну сірість, і височенний степовий деревій (разом із іншими дикими травами), приховує по сезону сліди важких злочинів, – стрімко занепадають і деградують, міліють, мов річка в посушливій зоні.

Що таке нагла смерть, мені відомо років так із семи. 90-ті роки на моєму районі – це насамперед наркотрафік і зграї неприкаяних гопників різного віку в китайському адідасі.

Один із таких пацієнтів червневого ранку, під шум дощу, таки влупив собі золотий укол – прямо на сходах під'їзду, захлинаючись кривавою піною між першим і другим поверхом.

Неміряно води сплигло з тих часів, життя рухалось, мов повітряний змій, – стрімко та нелінійно, та з місцевих реалій з часом так і не зник той невитравно-приторний присмак фатальності, що проступає як палімпсест із абсолютної більшості біографій сучасників.

На розі двох вулиць, перекикуючи недалеко виття сирен, горлає якийсь напівбожевільний худий невротик – зовні як щось середнє між продавцем квитків у нікуди та схибленим проповідником – знову і знову потужним басом:
Dead End Party! Поспішайте, лишилась одна доба!

NO FATE

Жодної долі нема у підмісячнім світі:
ані доброї, ані злої.

Усе, що відомо нам із цього приводу –
так чи інакше вигадки маркетологів
з метою корисливих спекуляцій.

NO FATE – вирізала ножем по стільниці
Сара Коннор у другому Термінаторі
за часів, коли моє юне життя
навіть не думало ще досягати екватору.

Жодної долі нема: ані доброї, ані злої.
Є лише виклик, сміливість, звитяга,
краса неймовірна, що перехоплює дух,
зухвалість і відданість, а передовсім – любов.

卍卍卍

ДО ПЕРШОГО СПАЛАХУ

Що лишається по роках,
котрі промайнули дзвінкою стрілою?

Крижаний вітер у лабіринтах нічим не освітлених вулиць,
Зірки над районом – немов стиглі вишні,
Шепіт снігів у промерзлих безлюдних полях,
Кілометри та кілометри ламкої тиші,
І дорога, наприкінці якої ніхто тебе не зустрине –
власне, так само як тут.

Димом поки далеких пожеж,
кулеметними чергами тут і там –
різко, немов удар в спину,
війна заповзає до нічного приморського міста.

До першого спалаху
усе мало зовсім інший вигляд і запах.
Ми неодмінно зустрінемося.

🔐🔐🔐

НА СХІДНОМУ ФРОНТІ

І щонаочі на небі мечі.

Олег Ольжич

Хижа моя печаль, мовчи –
крізь міцно зчеплені губи.
Злосте голодна моя, недоношена –
губись у нічному ефірі космосу.

Сьогодні діти спальних районів
на війну вирушають, неначе на свято,
сміючись ув озлобене небо, знаючи :
щастя завжди мають сміливі.

Ті, що кидають виклик,
виходячи лише з віри.
Ті, що штурмують піки захмарні
в пошуках непротухлої істини.
Ті, що досі жили непомітно для решти,
хоча не ховались ніколи.
Ті, чий імена є вироком всім паскудам
в секторі їхнього обстрілу.

Хижа моя печаль, мовчи –
крізь міцно зчеплені губи.
Суцці дрібниці усе супроти
смерті й життя на східному фронті.

БЕЗ ДУБЛІВ

Ті, хто стікали кров'ю за дальньою барикадою
і все-таки вижили,
Ті, хто відстрілювались від орди на крайньому блокпості
І полювали на снайперів ворога, наче на дичину –
Ніколи не будуть колишніми,
ніколи не будуть несправжніми.

Ніч змінює ніч,
за нею не завжди буває день.
Безжально готовий до всього,
з перервами на люто-кинджальні бої
зі своєю гіркою зневірою,
вперто йду і біжу,
ігноруючи фальш застережень.

І два сонця на небосхилі моєму:
видиме і невидиме.
І друге від першого
значно важливіше.

Друге освітлює мою вовкувату душу,
хоч я майже забув його вигляд у цьому житті.
Віднайдене раптом
завдяки тому, що зветься реальним дивом,
воно тепер завжди поряд, подвоює мої сили.

Подолавши увесь попередній шлях,
я вже знаю, що для такої зустрічі
у кожному зі словників – шукай не шукай –
майже слів не буває.
Вона стається лиш раз або не стається зовсім –
у жодному зі століть.

Тонучи вперше у неозорій блакиті її очей, я відчуваю:
відкрити омріяній панні серце своє –
це наче ступити в стрімкий і бурхливий приплив
котрогось з північних морів.

▮▮▮

RESET

усе те що приходить як безсоння

Кость Москалець

Вигадай собі інше життя,
адже давно відомо: або пишеш або живеш.
І зграї птахів перелітних
нагадують нам про ще одну зміну сезонів.

Шляхи, якими раніше пройшов
і все добре і зле, чого на них бракувало,
чорні крони тополь і липи квітучі,
сонного міста п'янки фрагментарні звуки,
вогнища по глухих кутках та екстатичні танці
між перехресних променів зниклих клубів.
Досвід, який не проп'єш і навіть не продаси,
пам'ять, що важчає точно немов потопельник,
знання – непомильні, холодні та гострі
мов леца.

Вигадай собі інше життя
і, можливо, побачиш щось окрім темряви.
Ніч запашна, розлита теплими й темними барвами, –
майже суцільна, якби не серп молодий –
відживлює безнадійні та неприкаяні спогади –
усе те, що приходить як безсоння,
а насправді безсонням не є.

В ночі такі добре мститись старим ворогам;
без жодного слова сидіти вперше удвох;
повертатися з далеких і небезпечних мандрів
виснаженим і непристойно щасливим.

Вигадай собі інше життя.
Хоча б тому, що немає смерті –
є лиш момент, коли боги тиснуть на кнопку «reset».

▣▣▣

ЗАВЖДИ

Завжди пам'ятай: ми всі – хронофаги,
живемо собі допоки живеться.

Дехто вважає: найголовнішою є краса –
і неважливо якою ціною.

Дехто приносить в жертву себе боротьбі
за уявно-фантомну імперію із неіснуючим імператором.

Дехто назовсім тікає у себе,
вважаючи коло свого спілкування ще одним дзеркалом.

Все це мінливе і не назавжди,
хоч і не завжди омана.

Все, що нам із тобою потрібне –
завжди у наших серцях бунтівних,
в наших зраних душах.

Завжди на кожну сваволю знайдеться більша,
кожен рекорд рано чи пізно буває битим.

Завжди, подорожуючи в просторі,
є охота навчитись пересуванню і в часі.

Все, що нам із тобою потрібно – це вчасно знайтись,
не розминутися в цій інкарнації,
зустрічати світанки та вечори
завжди в авантюрному настрої.

Як нову, щойновідкриту землю,
я побачу тебе у свій невидимий телескоп.
А за твоєю спиною на небо ціле розгорнеться
неозорий зоряний гобелен і довго іще
чутиметься нам обом спів незнаних птахів
і нескінченна музика поміж холодних стін
у давно покинутому домі.

КРІОЛІРИКА

(цикл, 2015 - 2017)

КРІОЛІРИКА

Морозний косар по ночах
квіти і трави разить наповал.
Обіймаю подушку,
адже поруч нема нікого,
кому б я всерйоз довіряв.

Новітня історія переважно погано пахне –
нескінченний вогонь ворожнечі,
ненависть липка й заразна.
По осені приходить зима * –
холодна, потворна і зла.
Сипле сніг і снодійне на вулиці наших міст;
Глибоким, мов надра, мовчанням
ховаючи таємниці від сторонніх очей.

Блукаю її маршрутами чорним птахом,
танучи в густих сутінках, мов омана.
І всі колишні любові мої – забанені,
без різниці – було там гаряче «так» або «ні».

*Чи то фінита, чи то фієста,
Порожнє небо, самотня постать –
Наспівую небавом знову і знову,
І жодної біди у вигляді love story.*

* цитується пісня групи Скрябін

СУБОТА

Іноді прокидаєшся серед ночі,
усвідомлюєш: все погано.
І хтозна, що робити із цим прозрінням,
куди його спакувати, як із ним вижити.

Все, чого нас учили –
не більше ніж сума знань.
Всі забуті любові –
не більш ніж легкий наркотик.

І більмами темними
лупають вікна погаслих будинків.
І темрява огортає тебе,
немов океан.

▣▣▣

ІДЕАЛЬНА ТИША

Я дізнався, що таке ідеальна тиша.
Її можна відчутти, коли довго штурмуєш
якусь висоту або, здавалося б, нескінченно
б'єш у зачинену браму –
і раптом вона прочиняється, –
уже після того як стихла остання луна,
сама по собі, у безвітрі.

Тоді ти можеш збагнути
будь-які знаки на небесах,
будь-які хитрі шифри.
І знову дихаєш, і знову любиш.
Всі джерела життя очевидні й приступні тобі.

Так само і перемога.
Вона настає після спокус і зневіри,
які придушувеш у собі спогадом того,
як усе починалось.

З'являйся у моїх снах, передчуваючи нашу зустріч.

🌀🌀🌀

Я не боюся нічого,
я знаю, що ти будеш поруч.
Сонце сідає, сходить (і так по колу);
Димний серпанок вкриває Місяць,
і зірка знов там, де Північ.

Вірші, самотнє вікно серед дикої ночі,
музика не для нас, але для освідчень.
Теплий вітер в провулках порожніх,
шепіт трав про світло непереможне,
про тінь цілющу, мовчання й тишу.

Я не боюся нічого,
я знаю, що будеш ти поруч, –
вірність у нас в крові,
і навіть коли кажеш «ні», –
серце знає усе про радість і втому,
серце наше – найкращий тлумач.

АВТОВІДПОВІДАЧ

*мы с тобой
словно две темноты,
но одна
чернее другой*

культура курения

я знаю – тобі байдуже
я знаю – тобі все одно

повітря стає все менше
палає бікфордівий шнур

ридаю, шукаючи забуття
але тебе так багато у снах

я знаю – тобі байдуже
я знаю – тобі все одно

чорним крилом божевілля
замітає сліди почуттів

можливо, усе це смішно
між нами – мовчанка німих.

▣▣▣

НАМ, БЕЗУТІШНИМ

Відходячи із обжитих місць,
Зануруючись у морок і холоди,
Де Смерть виходитиме із цих туманів глухих
І рахуватиме мідяки й поодиноких живих,
Зупиняючись в норах без світла й води,
Ми знайдемо, можливо, міць
І насагу в гіркому вині буття.

Води тутешніх річок, як раніше,
Нестимуть у собі частку небесного сяйва.
Краєвид перемеле безжальна сталь.
А з безпритульного Місяця весняними ночами
Звисатиме міцний зашморг
для будь-яких недоречних мрій.

ПЕРЕКЛАДИ

(2013 – 2015)

Герман Гессе

Гори вночі / Berge in der Nacht

Озеро згасло,
чорний спить очерет,
шепочучи щось крізь сон.
Несамовито простягнуті у долину,
загрозливо нависають гори.
У них – неспокій.
Глибоко дихаючи, стоять,
тиснучи і підтримуючи одна одну.
Важко вдихають,
обтяжені утробними силами,
неприкаяні у виснажливій пристрасті.

卍卍卍

Георг Тракль

Abendland

четверта редакція

*Ельзі Ласкер-Шюлер
з пошаною*

1

Місяць, немовби мрець,
виходить із синього гроту,
на кам'янисту стежину
сиплються квітів пелюстки.
Срібно ридає страдник
на вечірньому ставі,
у чорнім човні
закоханих потопельників.

А в гаю серед гіацинтів
Еліса кроки лунають,
завмираючи знов попід дубом.
Постать хлопця,
зіткана з кришталевих сліз,
нічних тіней.
Вічнохолодну скроню
висвітлюють блискавки,
коли по розквітлих пагорбах
котиться грім весняний.

Як тихо в зелених лісах
нашої Батьківщини.
Гине хвиля кришталева,
розбиваючись об занепалі мури,
і плачемо ми крізь сон;
Непоспіхом бредуть
уздовж огорож тернистих
співаки звечорілого літа
серед святого спокою виноградників,
розпросторених вдалеч;
Тіні – скорботи орли,
у холодному нутрі ночі.
Так тихо місячний промінь
рани пурпурні лікує, завдані тугою.

О великі міста,
що відвалами каменю
лежать на рівнині!
Безпритульний за вітром іде,
з потемнілим чолом, оніміло,
десь за голі дерева на пагорбі.
О зникомі в далях потоки!
Великим є страх,
що вселяє тремтливе світило
на вечірньому пружі у хмарах.
О народи, що гинуть!
Хвиля бліда розбивається
об берег ночі,
метеорами.

Сутінки духу / Geistliche Dämmerung

2 редакція

Темний звір
Нас тихо стрічає край лісу;
На пагорбі завмирає вітер вечірній.

Глухне скарга дрозда,
І осені ніжні флейти
Сплять в очереті.

На чорній хмарі
Пливеш ти, від маку п'яніючи,
Плесами ночі,

Неба в зірках.
Все ще кличе місячний голос сестри
Крізь ніч духовну.

☪☪☪

Літо / Sommer

Ввечері мовкне плач
лісової зозулі.
Нижче хилиться жито,
червоний мак.

Чорні грози
з-за пагорбу нависають.
Цвіркуна стара пісня
мерхне у полі.

Не ворухнеться каштану
жоден листок.
На сходах спіральних
сукня твоя шелестить.

Тихо сяє свіча
у темній кімнаті.
Срібна рука
її гасить.

Безвітря і ніч без зірок.

Дитинство / Kindheit

Стиглі ягоди бузини; безтурботне дитинство
мешкало в синій западині. Понад забутою стежкою
нині сама лишень буро-дика трава шелестить,
звисає в задумі гілляччя; шум листя

точно такий, ніби блакитне джерельце зі скелі б'є.
Нижній стогін дрозда. Пастух мовчки йде
вслід за сонцем, що з осіннього пагорбу котиться.

Мить блакиті душу наповнює.
Нерішучо край лісу визирне звір, і миролюбно
в долині змовкнуть старезні дзвони і хутори похмурі.

Дедалі смиренніше ти пізнаєш сенс темних років,
Осінь і прохолода в кімнатах покинутих;
І у блакиті священній світяться дзвінкi кроки.

Скрипне ставня прочинена; до сліз
погляд зворушить в бік пагорба із занепалим цвинтарем,
коли пригадаєш легенди розказані;
проте іноді все ж заясніє душа,
коли людям ввижається щастя, тьмяне золото днів весняних.

Вечір у Лансі / Abend in Lans

друга редакція

Мандрувати літом, що западає в сутінки,
повз пшеничні пожовклі снопи. Під вапняною стелею,
де металася ластівка, ми пили вогненне вино.

Яка краса: сум і пурпурний сміх.
Вечір і темні пахощі зелені
трепетно ллють прохолоду на запалений лоб.

Потоки сріблясті збігають над смугами лісу,
Ніч і чиєсь життя, забуте без жодного слова.
Друг і всуціль засипані листям стежки до села.

▣▣▣

Ввечері моє серце... / Zu Abend mein Herz

Вечорами чути тут крик кажанів.
Двійко вороних коней гарцюють посеред луку.
Клен шелестить багрянцем.
На шляху мандрівника раптово корчма постає.
Чудово смакує вино молоде і горіхи.
Розкішно входити захмелілим до лісу, де сутеніє.
Крізь чорне суччя долинає скорботний дзвін.
Роса на обличчя скрапує.

卍卍卍

На болоті / Am Moor

третья редакція

Подорожній на чорному вітрі; стиха шепоче сухий очерет
серед болотної тиші. У сірому небі
дикі птахи летять клином,
перетинаючи морок плеса.

Сум'яття. У розваленій хаті
віє чорними крилами тлін,
берези-каліки зітхають на вітрі.

Вечір в порожній корчмі. Дорога додому
оповита приглушеним сумом стад, що пасуться тут.
Ніч настає: жаби спливають зі срібла вод.

卍卍卍

Нічна пісня / Nachtlied

Непорушності подих. Звіряча твар,
Застигла перед святістю блакиті.
Грандіозне мовчання у камені.

Маска птаха нічного. Ніжне тризвуччя
Зливається воедино. Лу! Лик твій
Схилився без слів над водою блакитною.

О її тихе дзеркало істини!
У самітника на скроні слонової кістки
Сплахує відблиск бунтівних янголів.

▣▣▣

Мандрівник / Der Wanderer

2 редакція

Ізнов на пагорб спускається біла ніч,
Де височіє між срібних звуків тополя,
Зірки та каміння там.

Вигинається сонно місток над швидким струмком,
Слідкує за хлопцем мертвотна проява,
Серп Місяця у рожевій безодні

Віддалений спів пастухів. Зі старої скелі
визирають кришталеві жаб'ячі очі.
Здіймається вітер розквітлий, голос пташиний,
що так подібний на саму смерть,
і зеленіють кроки тихо у лісі.

Нагадує все це про дерево й звіра.
Неквапні сходи із моху і Місяць,
що, сяючи, тоне у водах похмуро-гірких.

Він повертається, бреде зеленим берегом,
Похитуючись у чорній гондолі, пливе поміж міських руїн.

卍卍卍

На схилі літа / Sommersneige

Літо зелене тихим стало таким,
Лик твій – кришталь.
На вечірньому ставі квіти померли,
Сполоханий скрик дрозда.

Марна життєва надія. Вже лаштується
Ластівка попід стріхою у дорогу
І сонце тоне за пагорбом ;
Вже манить у зоряні мандри ніч.

Тиша по селах; шумлять довкруг
Покинуті ліси. О серцю,
Схиляйся закоханіш
Над сумірною сновидицею.

Літо зелене тихим стало таким,
І крок прибульця лунає
Крізь ніч сріблясту.
Згадай, синій звіре, тропи свої,

Милозвучність років духовних!

☞☞☞

Година скорботи / Stunde des Grams

Чорніє в осінньому саді крок,
Ідучи за блискучим Місяцем,
На промерзлі мури спадає велична ніч.
О, тернова година скорботи.

Срібно поблискує в сутінковій кімнаті світильник самотнього,
Майже гаснучи, адже темними є його думи,
І камінно важка голова хилиться в розмислах про минущість,

П'яна вином і красою звуків нічних.
Та вухо так само уважне
До ніжної скарги дрозда у горіхових хащах.

Молитовна темна година. Хто ти,
Самотня флейто,
Чоло, гарячково похилене над часами похмурими?

卍卍卍

Сонце / Die Sonne

Жовте сонце відходить щодня за пагорб.
Прекрасним є ліс, темний звір,
Чоловік – пастух чи мисливець.

На зеленому плесі багряно збрикує риба.
Під округленим небом
Мовчки рибалка пливе на блакитнім човні.

Достагають повільно грона й зерно,
Коли до вечора хилиться день,
Очевидні добро та зло.

Коли ніч настане,
Мандрівник підніме важкі повіки;
Сонце прорветься з безодні мороку.

卍卍卍

Іванні / An Johanna

Часто кроки твої
чуються мені ув алеях.
У бурих садах
блакитніє твоя тінь.

У сутінковій альтанці
при вині я мовчки сиджу.
Крапля крові зі скроні
твоеї зривається.

У склянці співучій –
пора нескінченної меланхолії.
І віє з сузір'їв
сніжний вітер крізь листя.

Потерпаючи від кожної смерті,
блідне вночі чоловік.
Губи твої пурпурні –
раною у мені.

Так, ніби знов я прийшов
з ялинових пагорбів та легенд
нашої Батьківщини,
забутої нами давно.

Хто ми? Блакитне зітхання
джерельця край лісу у мхах,
де дикі фіалки
потай цвітуть навесні.

Влітку привітне село
плекало колись
дитинство нашого роду,
що гасне нині.

На пагорбах присмеркових – білі онуки.
Нас огортають жахи
Нашої споночілої крові –
тінями по кам'яних містах.

Der Golem

Сонце мертвих

Нічний політ,
Політ у примарах.
У сподіванні
Побачити зірку.

Червоний Захід.
Сонце мертвих.
Язичницький сад
Відроджених.

Заснути й пливти.
Униз по ріці,
У холодній воді.
У ній, як у сні.

Червоний Захід.
Сонце мертвих.
Язичницький сад
Відроджених.

В тумані луги,
В тумані ліси,
У краплях роси
Лежить пелена.

Травнева ніч.
Горять вогні
Коло ріки.

Андрій 'Dolphin' Лисіков

Душа

І нічого не буде,
Ніц не залишиться.
Душа все забуде,
І вітру дістанеться.

І житиме вічно
Між холодів місячних,
Нелюдськи,
Божевільно.

Без жалю та скорботи
Облишить сумніви і турботи.
Без радості і без розпачу,
Не тиша, але мовчанка.

Безвільна і безкінецьна,
Жива, але безсердечна.
Чумацьким Шляхом пролита,
Забута...

卍卍卍

Літературно-художнє видання

Максим Солодовник

Забігаючи на край ночі
[частина перша]

третя збірка поезій та перекладів

Підписано до публікації: 14.05.2018

Видавництво Eisenturm у Мережі:

<http://eisenturm.blogspot.com/>

<https://www.facebook.com/eisenturm>

Офіційний рахунок для допомоги проекту:

Приватбанк 4149 4978 1764 0321

(УАН, Максим Солодовник)

У разі, якщо ви читаете ці рядки після 1 липня 2018 –
відвідайте офіційний блог видавництва, аби дізнатися
актуальний номер рахунку.

Раніше вийшли у нашому видавництві:

Максим Солодовник – Концерт для єдиної слухачки (2014)

Максим Солодовник – More news from nowhere (2014)

Георг Гайм – Небесна трагедія (2018)